

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Η. Α. DOURLIAC

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. 35 ετών

ΕΛΒΙΡΑ. 30 ετών.

(Σ' ένα κομψό γραφείο).

ΕΛΒΙΡΑ. — Έρνέστο, άρχισε να πιστεύω πως δεν μ' αγαπάς, αφού δεν θέλεις να μου πάρης αυτή την τσάντα, ή όποια μ' άρεσει τόσο...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Έλβιρα, σ' αγαπώ πολύ, αλλά βρίσκω πως ή τσάντα αυτή είναι πολύ άνοητή... Σου είναι άλλωστε περιττή... Έχει τόσες άλλες τσάντες...

ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι, αλλά κίμαια από αυτές δεν είναι τόσο όμοια... Από τη στιγμή που την είδα στη βιτρίνα του καταστήματος, δεν σκέφτηκα τίποτε άλλο π' αυτή... Είναι πραγματικό άριστούργημα... Είναι άσημμένα κ' έχει χρυσά φερμονιά.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ώ, Έλβιρα, βλέπω πως είσαι κ' εσύ μια μάταιη γυναίκα σαν τις άλλες...

ΕΛΒΙΡΑ. — Είναι μια γυναίκα που ξέρει να εκτιμά κάθε όμοιο...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Είσαι μια γυναίκα που λατρεύει κάθε περιττό...

ΕΛΒΙΡΑ. — Έσύ μπορεί να νομίζης περιττό τ' όμοιο.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Όχι, άγαπητή μου. Τότε δεν θά σ' έταίωνα. Δέν σέ βρήκα περιττή, γιατί είσαι όμοια.

ΕΛΒΙΡΑ. — Άφησε, σέ παρακαλώ, τ' κομπλιμέντα...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Μά για σκέψου, Έλβιρα, δέν είναι άνοησία να επιμένεις τόσο για να σου πάρω ένα πράγμα περιττό; Αν ήθελες κάτι χρησιμo, θά σου τ' όταωνα εύχαριστός...

ΕΛΒΙΡΑ. — Είμαι ένας περσό άνθρωπος, χωρίς κανένα καλλιτεχνικό γούστο, αφού δέν καταλαβαίνεις την χρησιμότητα του όμοιου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ώ, Θεέ μου!... Μιλάς σαν όργαίος σοφιστής...

ΕΛΒΙΡΑ. — Μιλώ σαν άνθρωπος που άδικείται...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Αυτό έλεγε, να λές ότι σέ άδικώ.

ΕΛΒΙΡΑ. — Θεέ μου!... Πόσο είμαι δυστυχισμένη!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Είμαι δυστυχισμένη, γιατί δέν έχεις μια τσάντα άκόμο κοντά στις τόσες άλλες!...

Νά!... γά!...

ΕΛΒΙΡΑ. — Όχι, είμαι δυστυχισμένη γιατί δέν έχω ένα σούγιο που να με νοιάζω... Αν μ' ένοιωθες, δέν θά μευ μίλοσες έτσι... Άλλά φταίω εγώ, που σου έδωσα όλη μου την καρδιά, χωρίς να σου άξίζω.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Έλβιρα... Δέν μου άξίζεις να μου μιλάς έτσι.

ΕΛΒΙΡΑ. — Σου μιλώ με πολλή έπιείκεινα. Άλλη στη θέση μου θά σου ζητούσε διαζόγιο...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Για μία τσάντα;

ΕΛΒΙΡΑ. — Δέν πρόκειται για την τσάντα, αλλά γιατί μου άνεμια κάτι που έπινοώ, γιατί μου μιλάς με σκληρότητα και με έιρωνεία, γιατί δέ με νοιάζεις!... Ναι, ναι... Αν μ' αγαπούσες ήληθνά, θά υπεισάζομαι για μένα. Θά πουλούσες τ' ομοί σου για να μου πάρης την τσάντα. Η θά μου έλεγες: «Χρυσή μου γυναίκα, τώρα δέν μπορώ να σου την πάρω την τσάντα, μά κάνε όποιονη για τόν άλλο όμοιο»...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Έ, λοιπόν, σου λέω: «Χρυσή μου γυναίκα, τώρα δέν μπορώ για τόν άλλο όμοιο»...

ΕΛΒΙΡΑ. — Πού άργά! Πού άργά! Έπρεπε να τ' σκεφτής άνωσ σου. Τελείωσε παι!... Μ' άπογοήτευες τρομαρά... Άχ, Έρνέστο! Είσαι κομπάζς... Δέν σκέπτεσαι ότι έπ' τέλος αυτή την τσάντα που μου την άνεμιας σου, μπορεί να μου την προσφέρη ένας άλλος.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Έλβιρα! Έσύ μιλάς έτσι;

ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι, εγώ!... Μά εσύ μ' άναγκάζεις να μιλώ έτσι. Μου φαίνεται ότι έχω άρκετούς θαιμαστάς. Όλοι τους θά ήσαν πρόθυμοι να μου την άγοράσουν αυτή την τσάντα... Θά μάλωναν μάάλιστα ποιά να μου την προτάσων...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Έλβιρα, είσαι κάτι παραπάνω από επιπόλαιη! Είσαι μια γυναίκα άμωαή!... Μά όχι, όχι. Δέν είναι δυνατόν αυτό.

ΕΛΒΙΡΑ. — Δέν σου επιτρέπω να με βρίζης! Μόνο πρέπει να ξέρης ότι την τσάντα αυτή θά την άποκτήσω! Ναι... Θά γίνη δική μου αυτή ή τσάντα... Θά την κρατώ στά χέρια μου, από τ' όμοιο της φερμονιά... Και θά λάμψη σαν άσημνη φεγγάρι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Χά, γά! Έγινες και ποιήτρια.

ΕΛΒΙΡΑ. — Γέλα όσο θέλεις... Θά ίδης όμως ότι σέ λίγο θ' άποκτήσω την τσάντα που θέλω... (Φεύγει).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Η γυναίκα μου άστενείται... Δέν είναι ικανή για προδοσία!... Την ξέρω καλά...

(Μετά μερικάς μέρες. Έξω Έρνέστος κάθεται μόνος στο γραφείο του και διαβάζει. Άόφωρα μπαίνει ή Έλβιρα, με φέρματα περιπαίου και με την ποθητή τσάντα στο χέρι. Προσποιείται ότι ζητάει κάτι στο γραφείο).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Τι ζητάς;

ΕΛΒΙΡΑ. — Ένα βιβλίο.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιά; (Βλέπει έξωφωρα την τσάντα στα χέρια της Έλβιρας και σηκώνεται τρομαγμένος).

— Τι είναι αυτό;

ΕΛΒΙΡΑ. — Τι σέ μέλλει;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιάς σου την πρε αυτή την τσάντα;

ΕΛΒΙΡΑ. — Τι σέ μέλλει;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Πές μου χρησισα!

ΕΛΒΙΡΑ. — Δέν θά σου τ' άποτιέ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Έλβιρα... λέγε μου... Με τί χρημάτα την άγόρασες αυτή την τσάντα;

ΕΛΒΙΡΑ. — Δέν την άγόρασα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Σου την χάρισαν;

ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιάς;

ΕΛΒΙΡΑ. — Κάποιος. Γιατί φταάς;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Έλβιρα! Πάρε αυτές τις άσπιότητες!... Είναι έπικίνδυνες...

ΕΛΒΙΡΑ. — Δέν άσπιεύομαι καθόλου. Μ' έβρισες, με έιρωνεύτηρες, με έλες άμωαή, για μία τσάντα. Έ, λοιπόν, κ' εγώ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Λοιπόν;...

ΕΛΒΙΡΑ. — Έκανα εκείνο που έπρεπε να κάνω...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Δέν λές αλήθεια!...

ΕΛΒΙΡΑ. — Έκανα εκείνο που έπρεπε...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Σου λέω την αλήθεια... Έκανα εκείνο που έπρεπε...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Είσαι τρολλή; Πές μου πώς είναι ψέμματα... (Τά μάτια του λάμπουν γεμάτα όργη).

ΕΛΒΙΡΑ. — Όχι! Είναι αλήθεια... Πόσες φορές θέλεις να σου τ' άπο; (Τονίζει τις λέξεις). Έκανα εκείνο που έπρεπε να κάνω. (Διευθύνεται προς την πόρτα). Άντιό, Έρνέστο!... (Γέλλει έιρωνικά).

(Ο Έρνέστος άνοίγει μαινόμενος τ' συρτάρι του, παίρνει από μέσα ένα περιόρφο και την κυφοβολεί).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Έλεεινή!... Άπιστη!

ΕΛΒΙΡΑ, (πέφτοντας κάτω). — Ώ!... Έρνέστο!... Έρνέστο!... Τι έκανες!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Άπιστη!... Προδοτρα!...

ΕΛΒΙΡΑ. — Ώ!... Θεέ μου!... πεθαίνω!... Έσύ τ' όκανες αυτό, Έρνέστο!... Έσύ, άγαπημένο μου; Με σότωσης άδικα, Έρνέστο... Την τσάντα αυτή δέν μου τη χάρισες... Την άγόρασα μόνη μου...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Μόνη σου;... Τι θές να πής, Έλβιρα;

ΕΛΒΙΡΑ. — Όχι, είμαι δυστυχισμένη, γιατί δέν έχω ένα σούγιο να με νοιάζω...

